

РЕШЕНИЕ

№ 759

гр. Добрич, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XXI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Неделчева

при участието на секретаря Боряна Тр. Христова
като разгледа докладваното от Мирослава Неделчева Гражданско дело № 20213230103121 по описа за 2021 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на **„ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД**, със седалище и адрес на управление: гр.В., район В. В., В. **, бул. „***” №*, вписано в Регистъра на търговските дружества към АВ с **ЕИК *******, представлявано и управлявано от Г. К., Б. Д. П., ЕГН ***** , П. С. С., ЕГН ***** и Я. М. Д., чрез юрисконсулт Я.Н. срещу **С. Р. К.**, ЕГН ***** , гр.Д., жк „***” №*, вх.*, ап.*. Исковите са с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр. чл.415, ал.1 от ГПК, чл.98 от ЗЕ, чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, за приемане на установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумите, визирани в Заповед за изпълнение на парично задължение №741/08.07.2021г., издадена по **ч. гр. д. №2171/2021г.** по описа на ДРС, а именно: 1) **248.42 лева**, представляваща дължимата сума по договор за покупко-продажба на електрическа енергия за периода от 12.02.2020 г. – 15.06.2020 г. (за което са издадени пет фактури през горевизирания периода) за обект с клиентски номер ***** , намиращ се на адрес гр.Д., жк „***” №*, вх.*, ап.*, заедно със законната лихва върху нея от датата на подаването на заявлението по пощата (06.07.2021г.) до окончателното плащане, 2) **30.04 лева**, представляваща мораторната лихва върху горната сума за периода от падежа на всяка фактура до 25.06.2021 г.

В ИМ ищецът твърди, че ответникът е абонат на ищцовото дружество с кл. ***** и с аб. №***** , за обект, находящ се в гр.Д., жк „***” №*, вх.*, ап.*. К. не е заплащала стойността на потребената от нея ел. енергия за периода от 12.02.2020 г. – 15.06.2020г., за което са били издадени 5 броя

фактури на обща стойност 248.42 лв. /подробно визирани в исковата молба/. Ответникът е изпаднал в забава и дължи мораторна лихва върху главницата в размер на 30.04 лв., сформирана от сбора от мораторната лихва на всяка една от процесните фактури от падежа и до 25.06.2021г.

Поради неплащане от страна на ответника, ищецът е подал заявление по реда на чл.410 от ГПК в ДРС срещу С.К. и по образуваното ч. гр. д. №2171/2021г. е била издадена заповед за горепосочените суми /главница – 248.42 лв. и мораторна лихва – 30.04 лв./. Връчването на заповедта на длъжника е станало при условията на чл.47, ал.5 от ГПК и заповедният съд е указал на заявителя да предяви искове срещу С.К. в едномесечен срок от получаване на съобщението. В изпълнение на указанията в дадения срок ищецът е депозирал настоящата искова молба.

С разпореждане съдът е изпратил на ответника препис от исковата молба и от доказателствата към нея, които са получени от назначения особен представител на ответника – адв. Г. Б. от ДАК на 29.12.2021г.

В законоустановения едномесечен срок от получаването на съобщението ответникът е изпратил отговор на исковата молба, в който оспорва исковете по основание и размер. Сочи, че ищецът е следвало да прекъсне ел. захранването в обекта на абоната 10 дни след неплащане на задължението по последата фактура, изд. на 12.02.2021г. за сумата от 87.94 лв. със срок на плащане – 02.03.2021г., а не да чака да се натрупват още неплатени сметки. В този аспект, ответникът заявява, че претенцията на ищеца следва да бъде уважена до размера на изразходвана ел. енергия до 12.03.2021г., а за остатъка – да се отхвърли.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца не се явява. Депозира писмено становище, в което поддържа предявените искове.

Ответникът се представлява по делото от назначения му от съда особен представител адвокат Г. Б., която частично оспорва по основание и размер исковете, като счита, че те са вероятно основателни до размера от 88.21 лв. /касателно главницата по първата фактура в размер на 87.94 лв. и мораторна лихва по нея в размер на 0.27 л., изчислена за периода от 02.03.2020г. до 12.03.2020г. /, т.е. до задължението на длъжника, възникнало към 12.03.2020г., а за разликата от 88.21 лв. до 248.42 лв., моли за отхвърлянето им, поради неоснователност.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното ч. гр. дело №2171/2021г. на РС Добрич, по заявление на ищеца е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №741/08.07.2021г., с която е разпоредено ответникът да му заплати сумите от: 1) **248.42 лева**, представляваща дължимата сума по договор за покупко-продажба на електрическа енергия за периода от 12.02.2020 г. – 15.06.2020 г. (за което са издадени пет фактури през горевизирания период) за обект с клиентски номер *****, намиращ се на адрес гр.Д., жк „***” №*, вх.*, ап.*, заедно със законната лихва върху нея от датата на подаването на заявлението по пощата (06.07.2021г.) до

окончателното плащане, 2) **30.04 лева**, представляваща мораторната лихва върху горната сума за периода от падежа на всяка фактура до 25.06.2021 г., както и 75.00 лв. – съдебни разноски.

Заповедта е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което съдията-докладчик е указал на заявителя, че може в едномесечен срок да предяви иск за установяване на вземането, като довнесе и дължимата държавна такса. Това разпореждане е съобщено на заявителя на 02.09.2021 г. Видно от пощенския щемпел, положен върху писмовната пратка с приложената искова молба, същата е изпратена своевременно в ДРС на 01.10.2021 г. и е процесуално допустима.

От страна на ищеца по делото са представени и неоспорени от ответната страна следните доказателства: копие на извлечение от сметка към 25.06.2021 г. по партида на С.К. /л.7/, справка за потреблението към 08.09.2021 г. за обект с кл. №1200146823, с адрес: гр.Д., жк „****” №*, вх.*, ап.* /л.8-9/, извлечение за фактури и плащания за периода от 13.08.2018г. до 23.08.2021г. /л.14-17/, пет броя фактури, а именно:

- №0290410079/12.02.2020г. на обща стойност 87.94 лв., с падеж – 02.03.2020г., начислена ел. енергия за периода от 30.12.2019г. до 28.01.2020г.;

- №*****/***г., на обща стойност 142.70 лв., с падеж – 21.04.2020г., начислена ел. енергия за периода от 29.01.2020г. до 27.02.2020г.;

- №*****/***г., на обща стойност 16.45 лв., с падеж – 26.05.2020г., начислена ел. енергия за периода от 28.02.2020г. до 27.03.2020г.;

- №*****/***г., на обща стойност 0.60 лв., с падеж – 01.06.2020г., начислена ел. енергия за периода от 28.03.2020г. до 27.04.2020г.;

- №*****/***г., на обща стойност 0.73 лв., с падеж – 01.07.2020г., начислена ел. енергия за периода от 28.04.2020г. до 28.05.2020г., в които фактури е начислена стойността на консумирана и отчетена ел. енергия за съответните периоди.

Приети като доказателства по делото са и представените от ищеца Общи условия за продажба на електрическа енергия на «Енерго-Про Продажби» АД и решение № ОУ-06/21.07.2014 г. на ДКЕВР.

От приетото по делото заключение на вещото лице Е.Й. /л.89-94/, изготвила допуснатата по искане на ищеца съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че задълженията по издадените пет процесни фактури, издадени в периода от 12.02.2020г. до 15.06.2020г. за аб. № *****, находящ се в гр.Д., жк „****” №*, вх.*, ап.* са на обща стойност 248.42 лева, като отчетеното количество ел. енергия по тях е общо 1226 киловат часа, потребена в периода от 30.12.2019г. до 28.05.2020г. Сумите по фактурите съответствали на отчетената потребена ел. енергия до 12.03.2021г., а съгласно процесния период нямало начислена служебно консумация за ел. енергия. Задълженията по петте фактури не били заплатени от потребителя-абонат С.К..

Задълженията по горепосочените фактури са начислени, въз основа на редовен отчет на средството за техническо измерване в обекта на ответника, като потребените количества ел. енергия са правилно остойностени, съобразно утвърдените от ДКЕВР цени.

Съгласно заключението, общият размер на мораторните лихви по 5-те

процесни фактури възлизат на 30,04 лева, сформирана от сбора на всяка мораторна лихва, изчислена от падежа на всяка една от фактурите /подробно визирани в заявлението по чл.410 от ГПК/ до 25.06.2021г.

Заключението на вещото лице не се оспорва от страните и съдът го приема за обективно и пълно, тъй като съответства на останалите доказателства по делото.

С оглед на така описаната фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Предявени са положителни установителни иски за съществуването на парични вземания, за които в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. №2171/2021г. по описа на ДРС, като предявеният иск за установяване на вземането за главница е с правно основание чл. 422 във вр. с чл. 415 във вр. с чл. 124 ал.1 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, а предявеният иск за установяване на вземане за мораторни лихви е с правно основание чл.422 във вр. с чл.415 във вр. с чл.124, ал.1 във вр. с чл.86 от ЗЗД. Тъй като издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжника-ответник при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК, за ищеца е налице правен интерес от предявяване на исковите за установяване на същите. С оглед на това, предявените иски са допустими – предявени са от дружеството - заявител в производството по чл. 410 ГПК, като е спазен едномесечния срок за подаване на искова молба по чл. 415, ал. 1 ГПК.

Разпределението на доказателствената тежест в процеса изисква, ищецът да докаже възникването на спорното право, а ответникът да докаже фактите, които изключват, унищожават или погасяват това право.

Периодът, в който са възникнали претендираните от ищеца задължения на ответника за потребена електроенергия, обхваща времето от 12.02.2020г. до 15.06.2020г.

С Решение № 595 от 17.01.2017 г. на Върховния административен съд (ВАС) окончателно бе отменено Решение № ОУ-05 от 21.07.2014 г. на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР, понастоящем Комисия за енергийно и водно регулиране), с което са одобрени Общи условия за достъп и пренос на електрическа енергия през електроразпределителната мрежа на ЕНЕРГО-ПРО Мрежи АД (настоящо фирмено наименование Електроразпределение Север АД), влезли в сила на 07.09.2014г.

С Решение № 798 от 20.01.2017 г. на ВАС окончателно бе отменено Решение №ОУ-06 от 21.07.2014 г. на ДКЕВР, с което са одобрени Общи условия за продажба на електрическа енергия на ЕНЕРГО-ПРО Продажби АД, влезли в сила на 07.09.2014 г.

Съгласно горесцитираните решения на ВАС, Комисията за енергийно и водно регулиране ще поднови процедурите по одобряване на нови Общи условия на ЕНЕРГО-ПРО Продажби АД и нови Общи условия на Електроразпределение Север АД.

След отмяната на Решение № ОУ-06 от 21.07.2014 г. и Решение № ОУ-05 от 21.07.2014 г. на ДКЕВР, до одобряването от Комисията за енергийно и

водно регулиране и влизането в сила на нови Общи условия, дружествата ще прилагат в отношенията с клиентите си действащите преди 07.09.2014 г.:

Така, за процесния период са били в сила Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия на ЕНЕРГО-ПРО Продажби АД, одобрени от ДКЕВР с Решение № ОУ-061/07.11.2007 г. /л.26, л.18-25/.

Съгласно ОУДПЕЕ, страни по общите условия са: „Енерго-про продажби” АД в качеството му на краен снабдител за определената, съгласно издадената му лицензия територия и всяко лице, чийто обект е присъединен на ниво ниско напрежение към електроразпределителната мрежа на „Енерго-про Мрежи” АД, съгласно предвидения нормативно установен ред и което не е избрало друг доставчик на ел. енергия, наричано накратко клиент. Съгласно чл.4, ал.1, т.1 на ОУПЕЕ на „Енерго-про продажби” АД, приети на 07.11.09.2007г., битов клиент е клиент, който купува електрическа енергия за собствени битови нужди. Под понятието „обект на потребление“ се разбира всеки обособен по отношение на измерването на електрическа енергия имот на клиент, в който се консумира електрическа енергия. Съгласно чл.6, ал.4 на ОУ страна в отношенията с дружеството е лицето, явяващо се потребител по смисъла на ал.2 или ал.3 и всички фактури се издават на негово име, като същият е длъжен да заплаща стойността на използваната ел. енергия в сроковете и по начина, определени в ОУ.

Безспорно е, че собственик на имота е Община град Д., а ползвател на процесното жилище /обект на потребление на ел. енергия/, находящо се в гр.Д., жк „***“ №*, вх.*, ап.* е ответницата, която е наемател и същата живее от 01.09.2015г. в апартамента /л.66-69/, а е регистрирана на този имот /с постоянен и настоящ адрес/, считано от 22.02.2016г, видно от приложената на л.40 по делото справка от НБД. Партидата при ищеца се води на името на С.К., както за процесния период, така и понастоящем. Преди 01.09.2015г. ползвател на имота е било лице с имена З. М. Р. /л.66/.

Видно от Настанителна Заповед №985/25.08.2015г., кметът на Община град Д. е настанил за срок от три години С.К. и петте и деца срещу месечен наем в размер на 74.40 лв. След изтичане на тригодишния срок на 31.08.2019г., не е установено по делото, дали Р. е продължила да обитава имота на правно основание, респ., дали договорът за наем е бил подновен. От върнатото невръчено съобщение по делото до ищцата /л.37-38/, е посочено, че лицето е в чужбина /по данни от съсед/.

Съгласно разпоредбите на чл.16, ал.1, т.3 от ОУ, в шестмесечен срок от промяна на някое от обстоятелствата по чл. 9, ал.1 – при смяна на собствеността на имота или ползвателя, клиентът е длъжен да уведоми писмено „Енерго-про” АД за тази промяна, което в конкретния случай не е сторено, а и не се твърди по делото, че ответницата /или децата и/ не живее/ят в имота. Очевидно е, че същият е обитаван, защото е ползвана ел. енергия в апартамента, съгласно данните за отчетено количество ел. енергия. Предвид гореизложеното, съдът приема, че в процесния период между страните е съществувало облигационно отношение по договор за продажба на електроенергия.

От представената от ищеца справка за потребление и заключението на експертизата безспорно се установи, че претендираните със заявлението по

чл. 410 ГПК и с исковата молба суми по фактури са начислени в резултат на редовен отчет по партидата на ответника и съобразно утвърдените от ДКЕВР цени. Следователно в периода от 12.02.2020г. до 15.06.2020г. е налице потребена електроенергия в процесния обект на ответника, чието заплащане той дължи на ищеца.

Съгласно чл.17, т.2 от ОУПЕЕ, клиентът се задължава да заплаща стойността на фактурираната електрическа енергия в сроковете и по начина, определени в тези Общи условия. Съгласно чл.26, ал.6 от Общите условия, неполучаването на фактурите не освобождава клиента от задължението му да заплаща дължимите суми в срока по ОУПЕЕ /30 дни след издаване на фактурата/, видно и от самите фактури, в тях са посочени дата на издаване и краен срок за плащане, с визирана дата /в случая - до 30 дни след издаване на фактурата/. При неплащане на задължението в срок, потребителят изпада в забава след настъпване на падежа на съответната фактура, без да е необходимо изпращането на изрична покана за заплащане на дължимите суми.

Поради гореизложеното, съдът приема, че ищецът доказва по основание и размер наличието на вземането си за потребена електрическа енергия по фактури №*****/***Г. №*****/***Г., №*****/***Г., №*****/***Г., №*****/***Г., на обща стойност 248.42 лева. С оглед установените правила за разпределяне на доказателствената тежест и непредставянето на доказателства от ответната страна за настъпили факти, погасяващи претендираните вземания, съдът приема, че не е извършено плащане на вземанията по цитираните фактури.

Затова, предявеният главен иск следва да бъде уважен като основателен и доказан изцяло за размера от 248.42 лева.

Предвид основателността на главния иск, основателен и доказан се явява и иска за заплащане на мораторна лихва, обусловена от неизпълнението на главното задължение, по правилото на чл. 86 от ЗЗД и чл.38 от ОУПЕЕ, съгласно което, в случай на забавено плащане, клиентът дължи обезщетение в размер на законната лихва върху дължимите суми за всеки ден забава, считано от първия ден на забавата до пълното погасяване на задължението. Размерът на мораторните лихви за забава за периода от 30.12.2019 г. до 25.06.2021г. е определен от заключението на вещото лице на 30.18 лева, което не съответства на ищцовата претенция /30.04 лв./, като се явява разлика от 0.14 лв., но доколкото, ищецът не е съобразил размера на акцесорния си иск със заключението на вещото лице и не е направил изменение по чл.214 от ГПК, съдът следва да го уважи за размера, търсен в заповедното и в установителното производство, т.е. за по-малката сума, заявена с исковата молба, а именно: 30.04 лв, /за плащането на дължимите лихви ответната страна също не представя доказателства/.

Възражението на К., направено с отговора по исковата молба от назначения и особен представител – адв. Г. Б., че вземането на ищеца е основателно и доказано до размера от 87.94 лв. за главния иск /сумата по първата от петте издадени фактури/ и до 0.27. лв. – за акцесорния иск за мораторна лихва по първото задължение – фактурата от 12.02.2020г., или общо 88.21 лв., защото, след като в 10-дневен срок битов клиент не изпълни, което и да е свое задължение, произтичащо от ОУ, или от подписаните

допълнителни споразумения между страните, вкл. при забава в плащането на дължимите суми за ел. енергия, ищцовото дружество можело и трябвало да поиска от «Енерго-Про Мрежи» АД прекъсване или ограничаване снабдяването с ел. енергия, е неоснователно. Ответницата заявява, че след неплащане на задължението по първата от петте процесни фактури, още веднага е трябвало да се направи нужното, за да се прекъсне ел. захранването в обекта на потребление и така да не се допуска задължението да става още по-голямо, т.е. след 12.03.2020г. токът е следвало да се спре и вземанията на ищцовото дружество нямаше да са в търсените размери понастоящем. След като от «Енерго-Про Продажби» АД не са предприели действия по прекъсване на тока в апартамента на К., то по този начин, бездействайки, ищецът е способствал да се натрупа задължение в претендирания размер. Изложеното от ответницата не се споделя от съда, защото ищецът не е бил длъжен да предприеме прекратяване на ел. захранването, само е имал е такава възможност, съгласно ОУ, но не и при условията на императивност, а на избиращелност /преценка/. Нещо повече, дори и да се беше възползвало от тази опция ищцовото дружество, то после, за възстановяване на ел. енергията в обекта се заплаща от потребителя такса, което допълнително би го натоварило финансово. Към такава крайна мярка, каквато ОУ допускат, следва да се пристъпва при натрупана голяма сума като задължение и по-скоро при потребители юридически лица, по ред причини, които не следва да са обект на разсъждение в мотивите към настоящия акт.

С оглед изхода на спора и на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК, ответникът трябва да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноски в производството по делото, както следва: 75,00 лв. – внесена държавна такса /л.6/; 100.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение /л.5/ и 300,00 лв. – внесен депозит за възнаграждение за особен представител на ответника /л.47/ и 400,00 лева – депозит за възнаграждение на вещо лице по СсчЕ /л.78/, или всичко 875.00 лева.

Съобразно приетото в т.12 от ТР№4/18.06.2014г. по тълк.д. №4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът разглеждащ иска, предявен по реда на чл.422 ГПК, следва да се произнесе и по дължимостта на разноските направени в заповедното производство. Ето защо, при този изход на процеса и на осн. чл.78, ал. 1 от ГПК, ответникът трябва да заплати на ищеца направените в заповедното производство разноски в общ размер на 75,00 лв., от които: 25,00 лв. – държавна такса и 50 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горните съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено в отношенията между страните, че ответникът **С. Р. К.**, ЕГН *****, гр.Д., жк „***” №*, вх.Б, ап.* **дължи на ищеца ”ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД**, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.В. ****, бул. ”***” №*, В*, представлявано от П. С. С., Я. М. Д. и Г. К., сумите, визирани в Заповед за изпълнение на парично задължение №741/08.07.2021г., издадена по ч. гр. д. №2171/2021г. по описа на ДРС, а именно: 1) **248.42 лева**, представляваща дължимата сума по

договор за покупко-продажба на електрическа енергия за периода от 12.02.2020 г. – 15.06.2020 г. (за което са издадени пет фактури през горевизирания периода) за обект с клиентски номер *****, намиращ се на адрес гр.Д., жк „***” №*, вх.*, ап.*, заедно със законната лихва върху нея от датата на подаването на заявлението по пощата (06.07.2021г.) до окончателното плащане, 2) **30.04 лева**, представляваща мораторната лихва върху горната сума за периода от падежа на всяка фактура до 25.06.2021 г.

ОСЪЖДА С. Р. К., ЕГН *****, гр.Д., жк „***” №*, вх.*, ап.*, **да заплати на ”ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД**, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. В., бул. ”***” №*, В*, представлявано от П. С. С., Я. М. Д. и Г. К., сумата **875.00 лв. /осемстотин седемдесет и пет лева/**, представляваща направени разноси в исковото производство и в заповедното производство по **ч. гр. д. №2171/2021** г. по описа на Р айонен съд Добрич в размер на **75.00 лв. /седемдесет и пет лева/**.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд -Добрич в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____